

Arrest

nr. 132 324 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 20 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 april 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MICLOTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 december 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Hij wordt op dezelfde dag in het bezit gesteld van de verklaring van inschrijving en ontvangt op 26 juni 2013 de E-kaart.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 april 2014 de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van

meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 22 april 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [C. P.], Nationaliteit :Roemenië, [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 14/12/2012 , en verkreeg de E-kaart op 26/06/2013.

Betrokkene legde oorspronkelijk ter staving van de aanvraag tot verklaring van inschrijving de volgende documenten voor: het volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma [LLM C.] [kbo: ...] en een bewijs van inschrijving bij een sociale kas voor zelfstandigen. Betrokkene liet daarmee tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben. De voorgelegde documenten waren van doorslaggevend belang bij het toestaan van het verblijfsrecht omdat overeenkomstig art. 50, §2, 2° van. het KB van 8.10.1981 net die documenten dienen te worden voorgelegd om het verblijfsrecht als zelfstandige te kunnen krijgen.

Het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen voor zelfstandigen (RSVZ) heeft echter een onderzoek naar de (vermeende) zelfstandige activiteit van betrokkene ingesteld en is tot de conclusie gekomen dat er geen effectieve activiteit plaats vond, waardoor de sociale kas de opdracht kreeg de aansluiting met terugwerkende kracht stop te zetten. Dientengevolge heeft het Rijksinstituut, de Dienst Vreemdelingenzaken op 24.01.2014 laten weten dat betrokkene retroactief wordt geschrapt als zelfstandige.

Uit deze bevindingen moet besloten worden dat betrokkene onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen en nooit daadwerkelijk een zelfstandige activiteit heeft uitgeoefend. Artikel 42 septies van de wet van 15.12. 1980 voorziet dat de Staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijf, wegens het verstrekken van valse of misleidende informatie of gebruik van vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het verkrijgen van het verblijfsrecht. Gezien bovenstaande vaststellingen dient overeenkomstig art. 42 septies dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de Burger van de Unie.

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig art. 54 van het KB van 08.10.1981, een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 42septies en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de ingeroepen bepalingen en beginselen, vat hij het middel als volgt samen in de synthesememorie:

“Wanneer voormelde rechtsregels worden toegepast op voorliggende zaak volhardt Verzoekende partij in de stelling dat voormelde beginselen zijn geschonden.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet enkel kan worden aangewend wanneer er daadwerkelijk sprake is van fraude in hoofde van Verzoekende partij. In deze zaak laat de Verwerende partij echter na om een dergelijke fraude ook effectief aan te tonen aangezien louter wordt verwezen naar een onderzoek van de RSVZ, zonder aan te duiden waaruit de frauduleuze intenties van Verzoeker zouden blijken.

Ook het motiveringsbeginsel is geschonden daar in de bestreden beslissing geenszins wordt weergegeven waaruit de frauduleuze intenties van Verzoekende partij blijken. Er wordt enkel vermeld dat geen effectieve activiteit plaatsvond, hetgeen Verzoekende partij stellig ontkent. Verwerende partij laat na aan te geven op welke concrete motieven tot een dergelijk besluit werd gekomen en meldt enkel dat Verzoekende partij nooit een zelfstandige activiteit zou hebben uitgeoefend. Uit de stukkenbundel blijkt duidelijk dat dit geenszins het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden daar Verwerende partij zich louter op de beslissing van een andere administratieve overheid baseert zonder alle concrete elementen van het dossier in aanmerking te hebben genomen.

Hieruit volgt eveneens dat de bestreden beslissingen van de Verwerende partij als kennelijk onredelijk moeten worden beschouwd. Door zich enkel te baseren op de stellingen van het RSVZ, zonder de concrete sociale bijdragen die Verzoekende partij steeds stipt heeft betaald in aanmerking te nemen heeft Verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing genomen. [...]”

3.2.1. Verzoekers uiteenzetting van het middel is geheel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de feitelijke en juridische overwegingen worden aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Zo geeft deze beslissing aan te zijn genomen in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft verkregen. Meer concreet motiveert verweerder dat de verklaring van inschrijving als zelfstandige werd afgegeven na voorlegging door verzoeker van documenten die wezen op een zelfstandige activiteit voor de firma LLM C., doch uit een onderzoek gevoerd door het Rijksinstituut voor sociale verzekeringen der zelfstandigen (hierna: het RSVZ) is gebleken dat er nooit een effectieve zelfstandige activiteit plaatsvond en het RSVZ opdracht gaf aan het sociale verzekeringsfonds om de aansluiting van verzoeker als zelfstandige met terugwerkende kracht stop te zetten. Er wordt aangegeven dat de bij de aanvraag voorgelegde bewijsstukken vals of misleidend waren.

Gelet op deze motivering kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat niet wordt toegelicht waaruit de frauduleuze intentie in zijn hoofde zou blijken. Aldus wordt immers duidelijk aangegeven dat verzoeker door de voorlegging van stukken die wezen op een zelfstandige activiteit in België het bestuur heeft misleid, omdat hij deed uitschijnen als zelfstandige actief te zijn terwijl dit niet het geval was. Door te verwijzen naar het schrijven van het RSVZ van 24 januari 2014 heeft verweerder ook duidelijk toegelicht op welke grond hij tot zijn oordeel is gekomen dat een effectieve activiteit als zelfstandige voor de firma LLM C. ten tijde van de aanvraag niet blijkt. Er blijkt verder niet dat verweer-

der de verdere motieven dient te duiden die ten grondslag liggen aan een beslissing van een andere overheidsinstelling waarop hij zich steunt.

De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de eerste bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker beroept zich ook op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Het is niet betwist dat verzoeker bij zijn aanvraag tot afgifte van de verklaring van inschrijving als zelfstandige een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der ondernemingen van de firma LLM C. en een bewijs van inschrijving bij een sociaal verzekeringsfonds voor zelfstandigen voorlegde en dat de voorlegging van deze stukken doorslaggevend was voor de afgifte van de verklaring van inschrijving als zelfstandige. Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel is dat de bij de aanvraag voorgelegde stukken vanaf het begin niet overeenstemden met een daadwerkelijke zelfstandige activiteit in België voor de betrokken firma en dat verzoeker aldus door de voorlegging van deze stukken het bestuur heeft willen misleiden teneinde de verklaring van inschrijving te verkrijgen.

Wanneer een burger van de Unie een verblijfsrecht verwerft op basis van documenten waaruit moet blijken dat hij op dat ogenblik als zelfstandige actief is voor een bepaalde vennootschap en achteraf wordt vastgesteld door de hiertoe bevoegde overheidsinstelling dat vanaf het begin geen daadwerkelijke beroepsactiviteit als zelfstandige blijkt, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder besluit dat deze burger van de Unie misleidende documenten heeft gebruikt die van doorslaggevend belang waren voor de erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verweerder zijn beslissing steunde op volgend schrijven van het RSVZ van 24 januari 2014:

“De betrokkene heeft op 23/12/2011 een aansluitingsverklaring ondertekend bij uw sociaal verzekeringsfonds als werkend vennoot bij [M.] BVBA [KBO ...] met ingang van 01/01/2012 tot 21/01/2013 en bij [LLM C.] BVBA [KBO ...] met ingang van 16/10/2012 tot 10/05/2013. Hij werd verzocht

een vragenlijst in te vullen die hij samen met de nodige bewijsstukken diende terug te sturen naar het RSVZ.

In toepassing van artikel 3 van het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende het sociaal statuut der zelfstandigen, wordt onder "zelfstandige" immers verstaan eenieder die in België een beroepsactiviteit uitoefent zonder hierbij verbonden te zijn door een arbeidsovereenkomst of statuut.

De vragenlijst die de betrokkene heeft ingevuld omvat niet voldoende bewijskrachtige gegevens die wijzen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige. Bijgevolg dient de aansluiting van de betrokkene bij uw sociaal verzekeringsfonds te worden geschrapt vanaf 01/01/2012 tot 10/05/2013."

De Raad stelt vast dat op basis van dit schrijven van het RSVZ – dat voorhanden is in het administratief dossier en waarvan verzoeker aldus kennis kon nemen – blijkt dat door het RSVZ een onderzoek werd doorgevoerd of verzoeker al dan niet als zelfstandige in België kan worden beschouwd. Hij besliste dat niet voldoende bewijskrachtige gegevens voorhanden waren die wezen op de uitoefening van een beroepsactiviteit als zelfstandige voor de firma LLM C. in de periode van 16 oktober 2012 tot 10 mei 2013 en gaf het sociale verzekeringsfonds de opdracht de aansluiting als zelfstandige in deze periode te schrappen.

Verzoeker betoogt dat de door hem bij de aanvraag voorgelegde stukken wel degelijk waarachtig waren en overeenstemden met een daadwerkelijke activiteit als zelfstandige in België voor de firma LLM C. Hij geeft aldus in wezen aan niet akkoord te gaan met de voormelde bevindingen van het RSVZ.

De Raad merkt evenwel op dat in zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met het gevoerde onderzoek van het RSVZ dat resulteerde in de beslissing waarbij het sociale verzekeringsfonds opdracht werd gegeven de aansluiting als zelfstandige voor de firma LLM C. in de periode van 16 oktober 2012 tot 10 mei 2013 te schrappen, of van mening is dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd, deze kritiek niet dienstig is in het kader van huidige procedure voor de Raad. De Raad is immers niet bevoegd zich uit te spreken over de betwisting of verzoeker in de periode van 16 oktober 2012 tot 10 mei 2013 voor de firma LLM C. al dan niet een effectieve zelfstandige activiteit uitoefende. Verzoeker dient zich, wat dit betreft, te wenden tot de hiertoe bevoegde rechter. Er blijkt niet dat hij dit heeft gedaan, laat staan met een gunstig gevolg. Het behoort aldus niet tot de bevoegdheid van de Raad om aan de hand van de thans door verzoeker voorgelegde stukken alsnog vast te stellen dat verzoeker in de bedoelde periode wel degelijk als zelfstandige actief was voor de firma LLM C.

In dit verband merkt de Raad verder op dat verweerder evenmin de bevoegdheid heeft zich uit te spreken over de vraag of verzoeker in de Belgische rechtsorde als zelfstandige kan worden beschouwd. Er dient te worden aangenomen dat verweerder zich op dit punt enkel kon steunen op de gedane vaststellingen van de hiertoe bevoegde overheidsinstelling, met name het RSVZ, zoals meegedeeld aan verweerder in het schrijven van 24 januari 2014. Verzoeker blijft – behoudens een rechtzetting door het RSVZ of een voor hem gunstige uitspraak van de hiertoe bevoegde rechter – geschrapt als zelfstandige van 1 januari 2012 tot 10 mei 2013.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte met bepaalde elementen die een andere uitkomst hadden kunnen rechtvaardigen geen rekening zou hebben gehouden. Hij stelt dat verweerder rekening diende te houden met het gegeven dat hij steeds stipt zijn sociale bijdragen zou hebben betaald, doch dit gegeven – in de mate dat het dient te worden aangenomen – liet verweerder geenszins toe om uit eigen beweging – en tegen de beslissing van het RSVZ in – alsnog een effectieve zelfstandige activiteit aan te nemen in de betreffende periode. Dit gegeven vermag ook nog niet de goede trouw van verzoeker bij de voorleggen van de stukken betreffende de zelfstandige activiteit voor de firma LLM C. aan te tonen, nu aldus nog niet blijkt dat het betalen van de sociale bijdragen ook gepaard ging met enige daadwerkelijke activiteit als zelfstandige.

Nu verzoeker niet aantoont dat het RSVZ zou zijn teruggekomen op zijn beslissing dat verzoeker tot 10 mei 2013 als zelfstandige diende te worden geschrapt, vermogen de door hem aangebrachte stukken geen afbreuk te doen aan de motieven van de eerste bestreden beslissing. Waar verzoeker bovendien verwijst naar stukken die aantonen dat hij thans sociale bijdragen betaalt of is aangesloten als zelfstandige, benadrukt de Raad ook dat in het kader van de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet de vraag centraal staat of de bij de aanvraag voorgelegde stukken overeenstemden met een daadwerkelijke activiteit als zelfstandige in België op dat ogenblik. Het gegeven dat verzoeker thans alsnog als zelfstandige actief zou zijn, is niet relevant en vermag geen afbreuk te doen aan de

motieven van de eerste bestreden beslissing. De schrapping door het RSVZ geschiedde zo ook slechts tot 10 mei 2013.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtsleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het beroep te zijnen laste te leggen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS